Vragen en antwoorden

over het uitbouwen van het Centrum in Phoenicia (1,3,5)
over het waarnemen van geestwezens in planten, bomen (2)
over het volgen en het tegenhouden van de stroom (3)
over trucs om bij je hogere zelf uit de buurt te blijven (4)
over actief zijn én door de stroom gedragen worden (5)
over het omgaan met kinderen in het Centrum (6-8)
over de geestelijke betekenis van de oedipale toestand (9)
over verzet tegen het nemen van verantwoordelijkheid (10)
over meer zijn als je geeft, de mindere als je ontvangt (11)
over bidden en gehoord worden (12)

1977
lezing 243A

"Gegroet, mijn meest dierbare en zeer geliefde vrienden. Zegeningen voor deze avond, voor jullie allemaal die hier bij elkaar zijn om je hart en geest te openen en van binnenuit nieuw bewustzijn, nieuwe ideeën, nieuwe gevoelens, nieuwe energieën in je zelf toe te laten, zodat deze zich met bewustzijn en met de energieën die van buitenaf naar binnenstromen, kunnen verbinden."

VRAAG: *We hebben besloten om Phoenicia een spiritueel centrum te laten blijven, en zijn bezig om te kijken hoe we een harmonische en evenwichtige omgeving kunnen scheppen, waarin we kunnen groeien zowel met betrekking tot ons handelen als ons voelen jegens de bomen, de dieren, de planten en de gebouwen op het terrein van het Centrum. Ik zou u willen vragen om ons hierbij enkele richtlijnen te geven. (1)*

“In de eerste plaats zou ik willen zeggen dat het meest belangrijke is om heel bewust en weloverwogen de liefde te doen groeien. Open je hart en je geest en je ogen voor de schoonheid die je omringt. Dit is gemakkelijker gezegd dan gedaan want jullie weten allemaal, omdat je jezelf meer waarneemt, hoe moeilijk het is om intens genot te verdragen. En het genieten van de natuur, de schoonheid van de schepping zoals die jullie omgeeft, een leven waar jullie deel van uitmaken, is heel erg vreugdevol en zegenrijk. En aangezien de innerlijke mens en de natuur buiten slechts twee kanten van een en hetzelfde leven zijn, kun je er vrij zeker van zijn dat als je het bestaan van je innerlijke stroom en beweging ontkent, dat je dan ongevoelig voor de uiterlijke schoonheid van het leven zult zijn. Echter, jullie groeien allemaal in de juiste richting. Iedere groei in een nieuw gebied moet altijd met het maken van ruimte voor nieuw bewustzijn beginnen. Ik heb dit al heel veel keren gezegd. Ga doelbewust bij jezelf na in welke mate je de schoonheid van de natuur tot je kunt nemen. In welke mate verhard je, sluit je jezelf af? In welke mate is dit jezelf ongevoelig maken voor de uiterlijke schoonheid een weerspiegeling van het ongevoelig worden van je innerlijke wezen? Als je deze vragen eerlijk kunt beantwoorden, zul je al een grotere waardering en liefde voor de kosmos, voor God, voor de natuur, voor de schepping gaan krijgen, en alleen wanneer je deze liefde, dit begrip hebt, zul je de wijsheid verkrijgen en weten hoe je de natuur dient te behandelen en niet in een of ander uiterste gevangen raakt; want elk uiterste is star en elke starheid is juist het teken van ongevoelig zijn voor de natuur, zelfs als je probeert om de ongevoeligheid met een overdreven, eenzijdige benadering die een evenwicht verstoort, te compenseren.

Wat ik hier wil zeggen, mijn vriend, is dat teneinde het evenwicht in de natuur te bewaren je niet meer blindelings in leven kunt blijven houden, net zo min als je blindelings kunt doden, want sommige kanten van de natuur komen in botsing met andere. Nu is het erg moeilijk om voor de situaties waarin dit het geval is en waarin dit niet het geval is, regels op te stellen omdat regels dood zijn; en alleen wanneer je werkelijk in wijsheid bent, zul je weten hoe je daarmee om moet gaan. En misschien kunnen jullie, ieder voor zich en ook jullie allemaal samen bij gelegenheid mediteren zodat jullie misschien beter in staat zullen zijn om deze wijsheid, deze liefde werkzaam te doen zijn bij het bewaren van het evenwicht in de natuurlijke orde van de dingen die levend zijn – en alles is levend.

Er is altijd een rijper bewustzijn nodig dat verantwoordelijkheid neemt voor een minder rijp bewustzijn. En dit geldt over de hele linie, zowel voor de een als voor de ander. Een volwassen mens, bijvoorbeeld, moet verantwoordelijkheid voor een kind nemen. Een kind op zijn beurt is in staat om verantwoordelijkheid voor dieren en planten enzovoort op zich te nemen. Het bewustzijn is in staat om naar de mate van haar ontwikkeling verantwoordelijkheid te dragen en bescherming te bieden. En dit moet in alle wezens erkend worden. Het is waar dat de natuur zichzelf reguleert. Het is net zo waar dat de natuur in al haar stadia de bijstand, steun, bescherming, leiding en hulp van z'n oudere broers en zusters nodig heeft. Net zoals het kind de hulp van de ouder nodig heeft, heeft de ouder de hulp van hoger ontwikkelde wezens in de vorm van leraren, al of niet in een lichaam nodig. Jullie hebben hulp nodig en het is nodig dat jullie allemaal hulp leren geven. Als deze hulp niet komt, kan het evenwicht niet worden bewaard. Als je dit evenwicht, het gevoel voor de noodzaak van evenwicht hebt, wetend dat er een tijd is van het leven beschermen en een tijd van het leven nemen als dat ten dienste van een hoger organisme is, als je dit besef hebt, als je dit besef aankweekt tezamen met het aankweken van waardering en liefde, zul je in toenemende mate eerbied voor de natuur om je heen hebben en deze waarderen en liefhebben.

En je zult weten dat teneinde leven te beschermen je tot op zekere hoogte leven moet nemen. Op andere gebieden geldt dit niet. Het bewustzijn van wanneer dit zo is en wanneer niet zal in je groeien. Alles wat je te doen staat, is om deze ideeën tot je te nemen, over ze te mediteren, ze te voelen want ze zijn waar. En laat je innerlijke wezen zich voor de waarheid van deze ideeën openen. En word je bewust van het leven dat je omringt. Want het is prachtig wanneer je dit leven ontdekt, wanneer je de wonderbare orde ontdekt. Maar in deze wonderbare orde moet de verstoring ook zichtbaar worden, want de uiterlijke natuur zoals je die in deze bewustzijnssfeer, in deze dimensie van de werkelijkheid kent, is een weerspiegeling van je innerlijke wezen. En aangezien er verstoring in je innerlijke wezen is, moet er ook verstoring in de natuur buiten zijn. Zo bestaat er schadelijk dierlijk en plantaardig leven en het in stand houden van schadelijk dierlijk en plantaardig leven zou het goedaardige doden. In welke mate dit echter door de beschermende, verstandige mensenbroeders en zusters moet gebeuren, is iets waar jullie bewustzijn besef van moet krijgen. Nogmaals, het is erg moeilijk om hier regels voor te geven. Maar naarmate jullie tastend in deze richting zoeken, zullen jullie inderdaad

een *centrum van de levende kracht* op alle niveaus creëren."

VRAAG: Kunt u ook uw mening geven over het waarnemen door ons van de geestwezens die in het plantenleven en in de bomen wonen, en ons hierbij een soort van leiding geven? (2)

"Het is buitengewoon moeilijk om hier in het algemeen iets over te zeggen, net zo min als je dat ten aanzien van het geestwezen dat in de mens huist kunt doen. Bewustzijn is ongelooflijk gevarieerd en bomen en bloemen zijn dat ook, zelfs binnen hun eigen soort; binnen deze marge is er verscheidenheid. Over het geheel genomen is het plantenleven bewustzijn in een zijnstoestand, en de staat van worden is nog slapend en wordt in een veel geringere mate zichtbaar. Op het fysieke vlak wordt het alleen zichtbaar in een verandering van de seizoenen, het groei- en stervensproces (schijnbaar, aan de oppervlakte). Maar de zijnstoestand met weinig bewustzijn is erg klein. Het is bewustzijn in de zin van levend zijn, in de zin van verrukkelijk zijn, in de zin van de schepping in haar onbeschrijflijke schoonheid tot uitdrukking brengen. Maar het beweegt niet actief en is niet in die mate van zichzelf bewust als een dier. En een dier is altijd nog veel minder van zichzelf bewust dan de mens met zijn menselijk bewustzijn. Bewustzijnsaspecten zwerven, als ik het zo mag zeggen, rond in de schepping en belichamen zichzelf in verschillende vormen.

En de ontwikkeling verloopt in cycli. Het plantenbewustzijn is de zijnstoestand met heel weinig zelfbewustzijn. Het menselijk bewustzijn is de wordingstoestand, en de zijnstoestand is op dit niveau nog erg slapend. En het menselijk bewustzijn streeft naar een toestand waarin de zijnstoestand met de hoogste mate van zelfbewustzijn en van het zichzelf bewust zijn wordt bereikt. Als je het leven van de plant waarneemt, zul je hier een gevoel voor krijgen, en die waarneming groeit naarmate je zelfbewustzijn groeit, naarmate je vermogen om gelukkig en vol vreugde te zijn, groeit. In die mate zul je de levendigheid die je omgeeft, bespeuren. In ieder luchtdeeltje dat je inademt, in alles wat je ziet en aanraakt is een sterke levenskracht, eigenheid, een sterk bewustzijn en leven aanwezig.

Een pijnboom is een andere uiting van boomeigenheid dan die van een esdoorn. Een roos belichaamt een soort van bloembewustzijn dat anders is dan dat van seringen. Dit zijn individuele levens in de planttoestand. En de puurheid in de zijnstoestand is erg groot. De

onzuiverheid kan alleen tot uiting komen in de mate waarin het zelfbewustzijn toeneemt en daarmee het vermogen om met de onzuiverheden om te gaan, om het egostuk van het zelf dat de onzuiverheid herbergt, te overstijgen."

VRAAG: Afgelopen jaar was er een vlaag van activiteit die een heleboel beweging tot gevolg had. Toen was er een stilstand, oponthoud en aarzeling. En in dit opzicht lijkt er wel een gemeenschappelijk patroon in onze groei te zitten. Ik zou u willen vragen om Uw mening over de aard van deze reactie te geven. (3)

"Ik zal deze vraag vanuit een aantal gezichtspunten behandelen, die op verscheidene bewustzijnslagen of bewustzijnsniveaus betrekking hebben. Laten we maar met de diepste laag die van de grootste betekenis is, beginnen en dan verder gaan naar de lagen die daar meer overheen gelegd zijn; zij zijn het gevolg van de gesteldheid op een dieper niveau die de werkelijke oorzaak is. Welnu, het echte innerlijke stuk is de angst voor verandering en uitbreiding, groei en beweging. Jullie weten dit allemaal in theorie, en in sommige gevallen kunnen jullie dit in jezelf waarnemen. In de meeste gevallen echter zijn jullie je volledig onbewust van deze angst, en zijn jullie je er evenmin van bewust dat jullie de beweging op een of andere manier afstoppen om de verdere uitbreiding te voorkomen.

Nu is dit natuurlijk in jullie persoonlijke levens net zo waar als in het leven van de gemeenschap en van de onderneming, waarbij jullie betrokken zijn, als geheel. De beweging jaagt net zolang angst aan als je het gevoel hebt dat je hem niet waard bent. Gelukzaligheid, waarover je op het bewuste niveau met je denken en je wil geen directe zeggenschap hebt, lijkt bedreigend en angstwekkend. Dit is niet nieuw voor jullie. Niettemin stoppen jullie op de een of andere manier met een geconditioneerde reflex de beweging af, stoppen jullie het gevoel van gelukzaligheid af.

Nu komen we bij het volgende verschijningsniveau, waarop je als gevolg van dit afstoppen negativiteit voortbrengt. Jullie interpreteren bepaalde gebeurtenissen misschien wel op zo'n manier dat jullie het gevoel hebben dat het terecht is dat jullie de beweging stoppen, tegenhouden, tot staan brengen. Of je kunt ontkennen dat het stilstaan

bestaat. Of je kunt een situatie in het leven roepen waarin je gelooft dat je buitengewoon gekwetst, verkeerd begrepen werd, enzovoort. Dit zijn in het algemeen de patronen. Ze bestaan in persoonlijke één op één relaties; of ze vertragen de eigen persoonlijke groei in een beroep; ze worden zichtbaar in de algemene ontwikkeling van jullie gemeenschap, van alle gemeenschappen en inderdaad op alle levensniveaus waar de goddelijke, scheppende stroom het gouden licht van vreugdevolle opwinding en vrede en intens plezier voortbrengt. Deze angst voor gelukzaligheid wordt door de ziel ervaren die zichzelf nog steeds verwerpt, die het gevoel heeft dat hij het niet verdient en daarom negativiteit schept. Het werkt beide kanten op: zelfverwerping ligt aan de voet van dit soort schepping, deze kunstmatige schepping die een negatieve wisselwerking en een belemmering van de beweging rechtvaardigt. Ik zeg nu tegen jullie, vrienden, jullie zijn er echt klaar voor om dit te gaan zien en niet in een verdedigende houding te volharden. Jullie zijn er echt klaar voor en ook in staat om je met deze kant in jezelf te verbinden en het aan jezelf en aan je maatjes toe te geven.

Er zijn, in het algemeen gesproken, op een nog meer aan de oppervlakte gelegen laag, het zogenaamde psychologische vlak van de gedragingen, twee rationalisaties. Eén is een overdrachtssituatie, verzet tegen autoriteit, het gevoel hebben nee tegen een autoriteit te moeten zeggen. En de andere is de inmenging van het ego dat waardering en bewondering eist, en wanneer die niet worden verkregen, zich daar erg gekwetst over voelt. Dit zijn allemaal kunstmatige scheppingen. Het zijn kunstvoorwerpen. Je neemt je toevlucht tot ze om de innerlijke reden dat je je niet verbonden voelt en met dat deel verbonden wilt zijn dat zegt: ‘ik verdien het niet en de volheid en overvloed en gelukzaligheid van de ervaring zijn daarom bedreigend voor me’. Als jullie je alleen maar hiermee konden verbinden! Jullie zouden het kunnen als jullie het echt zouden willen; en jullie zijn er inderdaad klaar voor.

Nu zou ik jullie graag wat specifieke adviezen willen geven: wanneer je gaat twijfelen en verward raakt, wanneer je heen en weer slingert tussen wat je zult doen en hoe je het zult doen, en je ieder alternatief verstandelijk beschouwt, raad ik jullie aan om dit op twee manieren aan te pakken. Besef wat ik net heb uitgelegd en stel jezelf de vraag: ‘voel ik me door gelukzaligheid, overvloed en beweging bedreigd? Kan ik contact met dat gevoel maken? Als ik contact met dat gevoel

kan maken, kan ik dan ophouden met rechtvaardigingen en wil ik echt weten dat dit het is waar ik mee bezig ben'. De tweede suggestie is om veel vaker bij jezelf naar binnen te gaan om met betrekking tot de een of andere specifieke kwestie naar de wil van God te luisteren. Altijd wanneer je dat doet, kom je onmiddellijk of bijna onmiddellijk bij mooie gevoelens en bij een gevoel van éénmaking dat de conflicten, de ruzies, de geforceerde gekwetstheden, enzovoort uitbant. Je zult heel gauw voelen dat het helemaal niet nodig is om alles op alles te zetten om het contact met het feit dat je bang bent en het niet verdient te verbreken. Maar zodra je dit erkent, kun je onmiddellijk de volgende stap zetten en verder dan die beperkte houding reiken en zeggen: 'Gods wil zal me leiden, en ik kan het verdienen en ik verdien het ook. Ik wil bij deze specifieke kwestie mijn goede wil inzetten net zoals bij alle andere kwesties. Daarom kan ik vertrouwen in de beweging hebben, waarbij ik door een kracht wordt bewogen die groter is dan ikzelf. Ik hoef hem niet te vrezen. Ik hoef hem niet onder controle te houden'. Het uitspreken van zulke woorden zal de bijbehorende energie scheppen.

Iets anders dat ik wil zeggen, heeft betrekking op de vaak optredende en terugkerende *overdrachtssituatie* die je moet zien voor wat hij is, hoewel het slechts een oppervlakkige laag is vergeleken met die van de innerlijke oorzaak waar ik het over had. Wanneer je in de gaten krijgt dat je je tegen een autoriteit verzet, dien je dat op twee manieren te benaderen. Ten eerste, is het waar dat deze autoriteit je van iets berooft, tegen je is? Is het de autoriteit die je ervoer toen je een kind was? Is het waar dat zulke autoriteitsfiguren op hun positie oneerlijk zijn en je dingen opleggen? Stel jezelf die vragen in alle openheid. Herken de gevoelens die erop wijzen dat zulke vragen heel erg op hun plaats zijn. En de tweede benadering van zo'n gevoel of gedachte is om je te bezinnen op het feit dat *ieder van jullie precies daar is waar hij/zij behoort te zijn.* Als je in deze onderneming een gezagspositie bekleedt, is het juist omdat je verantwoordelijkheid geeft en neemt. Het is precies omdat het je meer ernst is en je een grotere bereidheid hebt om belangen die met je ego te maken hebben, op te geven zodat belangen van een groter gewicht de voorrang kunnen krijgen. In de mate waarin egobelangen nog een rol in je blijven spelen – het kleine zelf dat geprezen wil worden, dat iets wil bewijzen – in die mate zul je diegenen, die misschien meer gezag gekregen hebben doordat ze zich verbonden hebben, doordat ze geven, door hun verantwoordelijkheid, door hun openheid voor hun kanaal, als vijanden ervaren en zul je

aanstoot aan hen nemen, net zoals jullie als vijand ervaren en verfoeid zullen worden door diegenen die minder dan jullie geven, die minder eerlijk aan de waarheid en de wil van God zijn toegewijd.

Houdt dit in gedachten, vrienden, en begin met het obstakel dat je in de weg hebt gelegd, te verwijderen. Het is niet langer nodig. Hoewel je nog steeds onvolmaaktheden hebt en voorlopig niet volmaakt zult zijn, kun je niettemin bewegen en met de prachtige kracht meestromen die je schept en door je toewijding, je goede wil, je liefde, je waarheid in beweging zet en door de ernst waarmee je een grotere zaak dient, en door je bereidheid om te zien waar en wanneer je kleine ego een rol gaat spelen en de hindernissen opwerpt die je in feite al ontgroeid bent. Gebruik je vermogen om verbinding met je hogere zelf te maken. Gebruik je tegenwoordigheid van geest om de wil van het kleine zelf, de kleine trots en de kleine vrees los te laten; stap in de stroom en kies er welbewust voor om hem te vertrouwen. Heb vertrouwen in Gods wil en de gelukzaligheid die daaruit voortspruit. Zoek samen de antwoorden in de geest van God en je zult steeds minder met onenigheden, wrijvingen, gekwetstheden enzovoort te maken hebben. Het zijn allemaal illusies, vrienden, illusies die opzettelijk ontworpen zijn om jullie eigen groei tegen te houden.

Je voelt je misschien gekwetst, en gebruikt dit met opzet als middel om jezelf van Gods gelukzaligheid en de gelukzaligheid van het aardse leven dat van jou is, te beroven. Of je kiest er misschien voor om negatief te zijn, te verwerpen, over anderen te oordelen, wat in werkelijkheid één en hetzelfde is, om dezelfde redenen. Het doet er niet toe wat het is. Hoe je het wendt of keert, het is onnodig; het is nu een artefact geworden. Ik vraag jullie om dit antwoord niet te vergeten maar om het ernstig te bestuderen, iedereen die bij deze prachtige onderneming, bij deze edele onderneming betrokken is. Verdiep je er zelf in en ook met z'n allen en ik beloof jullie, beminde vrienden, overal waar onenigheid was, zal deze smelten als sneeuw voor de zon. Overal waar op zo'n domme manier letsel werd toegebracht, zullen jullie het spel dat het altijd is maar wat je uit het oog verliest, erin gaan herkennen. Overal waar sprake was van zelfingenomenheid, verontwaardiging, zelfrechtvaardiging en schuld, zal ook dat smelten als ijs in het vuur, in het vuur van de waarheid, in het vuur van het gezamenlijke doel, in het vuur van Gods liefde waarin jullie allemaal samen zijn, bezig zijn met één hoger doel."

VRAAG: Ik besef op welk punt ik mijn verwondingen heel veel gebruik om niet bij mijn hoger zelf te hoeven komen. Ik zie nu dat een van de trucs van mijn lagere zelf is om me te laten denken dat ik niet in waarheid ben als ik mijn pijn niet voel. Op de een of andere manier speel ik daar een beetje mee. Onder het mom dat ik pijn voel, verbreek ik in feite de verbinding met mijn hogere zelf. Kunt u hier iets over zeggen? (4)

"Dit is een heel belangrijk punt. Nogmaals, het is een van die kwesties waar het niet gaat om of/of, maar om de keuze van het juiste tijdstip. Ja, je kunt erkennen dat je pijn hebt, en dat is ook nodig. Maar als je die pijn echt voelt, als je die niet langer wegdrukt en ontkent, dan kun je jezelf de vraag stellen: 'is dit een reële pijn of heb ik hem zelf opgeroepen? Maak ik er niet een beetje een spelletje van?' En als het antwoord 'ja' is, kun je je afvragen: 'waarom doe ik dit?' Na het beantwoorden van deze drie vragen, zul je al op dat diepere niveau waarover ik sprak, zijn aangeland.

Stel jezelf de juiste vragen. Vaak zijn dat precies die woorden van waarheid waar je het meest behoefte aan hebt. Je zult dan ook de pijn die het gevolg is van een oneerlijke manipulatie als onverdraaglijk gaan zien. Misschien geef je een ander de schuld, niettemin ben jij degene die de pijn in het leven heeft geroepen. Hij is onverdraaglijk, juist omdat je hem als middel om te manipuleren hebt gebruikt. Als het een echte pijn was, zou hij niet onverdraaglijk zijn, zou de schuldvraag er niet in meespelen, zou er geen dwingende eis zijn dat het op jouw manier moet. Je hebt nu dus goede criteria, aan de hand waarvan je kunt zien wat er in je om gaat,. Nogmaals, ik raad jullie die bij deze onderneming betrokken zijn, maar ook degenen die dat niet zijn, allemaal aan om dit werkelijk ter harte te nemen, er goed over na te denken en er aandacht aan te besteden. Besteed er ook in je dagelijks leven aandacht aan, want deze dingen gebeuren in je persoonlijke relaties net zo vaak."

VRAAG: Naarmate we uitbreiden, starten we het ene project na het andere, zonder het ene af te maken voordat we aan het andere beginnen. We laten de schuur onafgemaakt, of het huis op de heuvel. We halen mensen bij een project weg omdat we aan het uitbreiden zijn. We kunnen het werk niet bijbenen en daar maak ik me ongerust over.... (5)

“Het is heel belangrijk om het volgende in het oog te houden: De verschijningsvorm waar je het over hebt is een gevolg van datgene waar de eerste vraag over ging, angst voor uitbreiding en een niet herkende bedoeling om de beweging tegen te houden. Dan zal dat zich zo manifesteren. Je moet dat niet als de oorzaak maar als het gevolg zien. De beweging die je beschrijft, is een heel belangrijke beweging. Misschien is de beste manier voor mij om hem te beschrijven dat jullie jezelf allemaal oefenen in het je bewust worden van en het afstemmen op deze beweging, en het bereidwillig volgen ervan. Jullie moeten je actieve principe gebruiken om met je uiterlijke zelf, met je wil, je denken, met je activiteit, je actief zijn, je daden te geven teneinde in staat te zijn met de beweging mee te stromen.

Ik heb vroeger over de dichotomie in jullie concept gesproken, namelijk dat jullie óf actief zijn óf door de stroom worden gedragen. Welnu, beide zijn waar. Maar je kunt alleen gedragen worden als je de stroom in een toestand van waakzame aandacht en van afstemming op haar bewegingen bijhoudt. Je moet hem echt voelen. Als je hem niet voelt en om de redenen die ik hiervoor heb besproken onbewust deel aan het blokkeren van de beweging hebt, kun je hem niet bijhouden. De beweging is er, maar je hinkt er achteraan en dit hinken wordt een spanning en een inspanning. De beweging stroomt harmonisch en alleen door je actieve krachten er volledig aan te geven, zal er een organische wisselwerking tussen activiteit en passiviteit zijn. Dan zal je beweging niet zoveel inspanning vragen omdat de stroom die je draagt jou voortdurend energie zal geven. En je eigen energie zal een verdere beweging creëren die je dan weer verder zal voeren.

Wanneer die uitbreidingsbeweging wordt gestopt – bewust of onbewust – heeft de stroom, versneld door inspanningen in het verleden, nog steeds zijn eigen stuwkracht. Het bewustzijnsaspect in jou echter werkt niet samen met de stroom, vertrouwt hem niet, wil niet met hem mee gaan, wil de scheppende beweging in jou zelf niet activeren om erop afgestemd te blijven. Het weerstand biedende bewustzijn zal een of andere soort manifestatie voortbrengen die de stroom stopt en tot een afwijking wordt. Het niet afgemaakt zijn van dingen is zo’n typische manifestatie en zou ook als zodanig gezien moeten worden. En als jullie een dergelijk probleem, dit probleem of elk ander bij de kop nemen, hier samen over mediteren en daarbij om oplossingen vragen, zodat jullie de niet afgemaakt projecten alsnog kunnen afmaken en tegelijkertijd ook aan nieuwe projecten werken wanneer de noodzaak

daartoe zich voordoet, zullen jullie oplossingen vinden. Beide kunnen ter hand worden genomen, als jullie zien wat ik hier zeg en het door de raad en de suggesties die ik gegeven heb, versterken. Jullie kunnen dan in zo'n gemeenschappelijke meditatie echt je eigen actieve principe en ook het ontvankelijke principe activeren – ze worden één. Het actieve principe – door te doen wat er ook maar nodig is om bij de beweging te blijven. En het ontvankelijke principe – door je door haar mee te laten voeren."

VRAAG: Geef alsjeblieft uw mening over hoe we met de kinderen in het Centrum om dienen te gaan, hoe we hen het beste bij hun ontwikkeling kunnen helpen. (6)

"Sommige dingen die ik zal zeggen, zullen natuurlijk een herhaling zijn, maar ik zal proberen om het opnieuw in deze nieuwe samenhang te zeggen en daar naar aanleiding van deze vraag alles wat ik kan aan toe te voegen. Ik zal een ogenblik afdwalen en het over een algemeen verschijnsel bij ontwikkeling hebben. [Op elk gebied van het leven gaat de ontwikkeling van het ene uiterste naar het andere uiterste. Het is een slingerbeweging. Maar het heen en weer gaan van de slinger is in werkelijkheid een cyclische beweging, een spiraalvormige beweging, zodanig dat elke gang van de slinger steeds meer integratie in de dualiteit brengt. Het van het ene uiterste naar het ander uiterste zwaaien van de slinger symboliseert in werkelijkheid de tegengestelden, nog zo'n illusie van dualiteit in dit bewustzijnsgebied. Zoals je de illusie van tijd, van ruimte waarneemt, zo neem je denkbeeldige tegengestelden waar. En door alle lezingen die ik jullie vanaf het prille begin heb gegeven en door alles wat ik jullie heb geleerd, loopt heel duidelijk een rode draad van het verzoenen van deze tegendelen, van het aan je eigen innerlijke zelf laten zien dat het niet of..of maar altijd allebei is. Wanneer je dit ziet, zul je de tegenstellingen overstijgen en ontdekken dat het waar is dat schijnbaar tegengestelden integrale onderdelen van het geheel zijn.][1]

Wanneer je nu naar de geschiedenis kijkt, kom je deze tegenstellingen op elk gebied tegen. Laten we de politieke en economische ontwikkeling als voorbeeld nemen. Je hebt het ene uiterste van het feodale systeem waarin slechts enkelen rechten hebben en de massa's achtergesteld zijn. Dan slaat de slinger door naar precies het

[1] De [ ] gedeelten worden geciteerd in Interne Publicatie K 'Kinderen op het Pad' en in themalezing V 7 deel III (Noot redactie)

tegenovergestelde uiterste: de massa's hebben onvoorwaardelijk alle rechten onder uitsluiting van het individu. Beiden zijn uitwassen en verwijderd van de waarheid. De waarheid is dat er geen belangen-tegenstelling is wanneer de hoger ontwikkelde, geestelijk oudere wezens de meerderheid van de mensen die minder ontwikkeld, minder verantwoordelijk, minder in staat zijn om in innerlijke en uiterlijke zin verantwoordelijkheden op zich te nemen, leiden. En in die zin vindt er een verzoening van schijnbare tegenstellingen plaats. Dezelfde uitersten verschijnen wanneer het historisch gezien over de ontwikkeling van de man en de vrouw gaat. Nog niet zo lang geleden was er een tijd waarin de man alle rechten had en de vrouw echt in zekere zin een slavin was. Maar ook hier weer, net zoals in het voorbeeld van de politiek, is de slaaf niet het onschuldige slachtoffer; de slaaf wil altijd de verantwoordelijkheid afwijzen. Naarmate nu de massa's meer verantwoordelijkheid nemen, zullen ze voldoende ontwikkeld raken om niet meer overheerst te worden. Naarmate de vrouw meer verantwoordelijkheid neemt, wordt ze de gelijke van de man. En tegengestelden zullen worden verzoend maar niet uitgesloten, want ze zijn beide prachtige uitingen die elkaar aanvullen.

[Welnu, hetzelfde beginsel is van toepassing op de aanpak van de opvoeding van kinderen. Nog niet zo lang geleden bestond de aanpak eruit kinderen te onderwerpen, hen elk recht te ontnemen, hen van de mogelijkheid om zichzelf uit te drukken te beroven en hen emotioneel, fysiek en zelfs geestelijk tegen te werken, want er werd van het kind verwacht dat het in geestelijk opzicht de zienswijze van de ouders blindelings zou aannemen en het werd hem niet toegestaan om zijn innerlijk wezen tot uitdrukking te brengen.Van daaruit zou de slinger in de tegenovergestelde richting doorslaan: alles maar toelaten zonder het kind verantwoordelijkheidsgevoel bij te brengen.] En zonder verantwoordelijkheidsgevoel werkt alles maar toelaten niet alleen destructief maar bezorgt het kind buitengewone angsten. [Er zijn vandaag de dag veel ouders die, als gevolg van hun eigen niet geheel opgeloste problemen, helemaal blind zijn voor het feit dat het zichzelf uitdrukken gekoppeld moet zijn aan eigen verantwoordelijkheid. Tenzij dit besef overgedragen en aangemoedigd wordt, groeit de angst. Een dergelijke angst bij kinderen wordt heel vaak verkeerd begrepen; men gelooft dan dat het niet genoeg vrijheid heeft. Dan wordt er nog meer vrijheid zonder eigen verantwoordelijkheid aan het kind gegeven.] Heel lang geleden, misschien 8 of 10 jaar geleden, gaf ik een lezing waarin ik over het intrinsieke verband tussen eigen verantwoordelijk-

heid en vrijheid sprak, en zei dat de een niet zonder de ander kon bestaan. Het is volstrekt dwaas om te verwachten dat de een zonder de ander kan bestaan.

[Een andere onevenwichtigheid die bij de hedendaagse aanpak van de opvoeding van kinderen voorkomt, is – en dat is als reactie op vroeger tijden weer heel begrijpelijk – dat *er teveel nadruk op de emotionele steun wordt gelegd ten koste van de geestelijke begeleiding*. In het verleden werden kinderen geestelijk geleid, maar erg uit contact, op een afgesloten manier, zonder enig gevoel. Gevoelens werden ontmoedigd. Vandaag de dag neigen veel ouders er toe om het kind de ruimte te geven om zich emotioneel vrij te uiten – wat prachtig is –] maar ze begrijpen niet goed dat zelfs de zichzelf regulerende natuur leiding, hulp en steun op het conceptuele, geestelijke niveau nodig heeft. Het is erg dwaas om aan te nemen dat een kind dat niet nodig zou hebben. [Een kind heeft voedsel en lichamelijke bescherming nodig, en in de afgelopen decennia heeft men ontdekt dat het ook nodig is om een kind in emotionele zin– gevoelens, liefde, warmte en tederheid te geven. Maar er wordt nog heel weinig ingezien dat een kind op het gebied van begrippen en nieuwe ideeën evenzeer een enorm sterke behoefte aan geestelijke en psychische leiding heeft. Deze moeten niet, zoals in vroeger tijden gebeurde, op een bestraffende, verbiedende, zelfvernietigende manier aangereikt worden maar op de manier zoals jullie geleerd hebben om met nieuwe ideeën en begrippen om te gaan. Het kind heeft dit ook nodig. Er zijn veel ouders, zelfs onder jullie, die in dit opzicht erg tekort schieten. Jullie verwaarlozen dit. Jullie verwaarlozen misschien niet de lichamelijke en emotionele zorg maar jullie verwaarlozen echt deze steun.

En een kind heeft ook grenzen nodig. Als een kind geen grenzen krijgt, wordt het buitengewoon onzeker en angstig. Zelfs als het uiterlijk in opstand komt, is deze opstandigheid nooit echt tegen de grenzen gericht. Ze bevat in werkelijkheid een andere boodschap. Maar de grenzen moeten er zijn. Net zoals ze er in het fysieke moeten zijn - immers jullie zouden toch niet toestaan dat een kind iets doet waardoor het lichamelijk letsel zou oplopen - zo moeten er ook op andere gebieden grenzen bestaan. En alleen als het kind heel langzaam leert om zelf verantwoordelijkheid op zich te nemen, kunnen deze grenzen steeds verder worden opgerekt. En grenzen betekenen niet een gebrek aan liefde. Velen van jullie hebben deze misvatting. Grenzen en liefde stammen allebei van de liefde voor je kind. En evenzo zal het kind je

innerlijk dankbaar zijn als je het leert om het leven van een minder ontwikkeld schepsel te voeden. Ik zou zeggen, er is niet één waar idee, niet één begrip dat je op dit pad leert, dat je niet ook voor elk kind ook kunt gebruiken en dat niet door het kind kan worden begrepen als je de moeite neemt om het werkelijk duidelijk te maken, erover te praten en werkelijk de rol van ouder op je te nemen. In de mate dat je zelf een eigenzinnig kind wilt zijn dat zijn zin wil hebben, zul je moeite hebben om in de beste zin van het woord de rol van ouder op je te nemen waarin je het geven van vrijheid en het zetten van grenzen met elkaar kunt verenigen."]

VRAAG: Moet het ook niet een overweging zijn dat het kind niet de mate van zelfbewustzijn heeft die een volwassene wellicht heeft? (7)

"Natuurlijk. Jullie allemaal, of je ouder bent of niet, kunnen de rol van helper voor de kinderen op je nemen. Maar je moet er tijd en aandacht aan geven; laat het echt tweerichtingsverkeer zijn. Vertel op een liefdevolle manier dat je een oudere helper bent, iemand die iets duidelijk kan maken, die kan helpen en leiden. Als het kind bij je komt, zou het goed zijn te weten dat het aan jou is toevertrouwd. Er wordt nu niet alleen van je gevraagd om fysiek aandacht aan het kind te geven, om hem zijn gevoelens te laten uiten – wat soms op een schadelijke manier gebeurt door het uitleven – maar om hem echt uit te leggen en begripsmatig te leren wat je weet. Natuurlijk is het jouw taak om ervoor te zorgen dat dit niet in een sfeer gebeurt waarin het kind zich boos, geremd en belemmerd gaat voelen. Dat zou al een verkeerd klimaat scheppen."

VRAAG: Ik voel me al een hele tijd schuldig vanwege het verwaarlozen van mijn kinderen. Ik realiseer me dat er een deel van mij is dat niet verantwoordelijk is en mijn negatieve gevoelens naar hen toe uitleeft en dat ik net zo kinderlijk ben als zij. Ik zou graag willen weten hoe ik hier mee om kan gaan. (8)

"Echt zelfbewustzijn verandert het innerlijke negatieve patroon al. Op het ogenblik dat je je er werkelijk van bewust bent dat je een kind bent, dat je je wilt uitleven, dat je ontstemd bent over de verantwoordelijkheid en de beperkingen die het kind voor jou vertegenwoordigt, zal er een veel schonere energie om je heen zijn en hoef je hier misschien niet

zoveel over te zeggen of te doen. Het is veel erger wanneer ouders hier volledig onbewust van zijn en de schuld overcompenseren met een bijna defensieve liberaalheid die pronkt onder het mom van ware liefde. Echte liefde is er misschien ook maar de blindheid veroorzaakt de schade. Als je je hiervan echt bewust bent, kun je een beroep op de hogere wijsheid van je universele zelf doen om je te geven wat je in een bepaalde situatie nodig hebt. Geef daarentegen niet toe aan de drang en de sentimentele gevoelens die je vertellen dat je van dit kind een slachtoffer hebt gemaakt. Dat is niet zo. Jullie zijn allemaal spirituele wezens en ieder krijgt wat hij nodig heeft en wat hij kiest. Dat is ook goed. Toen je kind jou als moeder koos, was het een volwassen wezen en wist het dat het voor zijn ontwikkeling jouw moeilijkheden nodig had. Het is belangrijk dat je deze kennis niet misbruikt om door te gaan met jezelf af te reageren. Het is echter net zo schadelijk om jezelf vanuit een schuldgevoel te straffen. Zolang je je een slachtoffer van anderen wilt voelen, voel je je schuldig en denk je dat je kind een slachtoffer van jou is. Op jouw pad moet je je eigen moeilijkheden aanpakken en je eigen ontwikkeling volgen. Blijf de dingen dus in de juiste verhoudingen zien en accepteer de situatie zoals die nu is. Het ‘nu’ is dat iedereen problemen heeft uit te werken en je niet volmaakt kunt zijn; je kunt alleen maar je best doen. Wat ik hier zeg is het ideaal om naar te streven, een maatstaf die je niet onmiddellijk kunt aannemen, maar je kunt hem gebruiken als een veraanschouwelijking.

VRAAG: Wat is de geestelijke betekenis van de Oedipale toestand? (9)

“De beste manier waarop ik een uitleg van de Oedipale toestand kan geven, is de volgende: het is echt het symbool en het symptoom van iemands moeite met zowel de eigen als de andere sekse. Aangezien je alle relaties met de ene of de andere sekse hebt, is het heel duidelijk dat dit heel intens op een gerichte manier ervaren moet worden. Daarom wordt de situatie op aarde zo gearrangeerd dat elke aankomende geest in de eerste jaren van zijn leven geheel afhankelijk van een mannelijke en een vrouwelijke geest is, wat automatisch de tot nu toe onopgeloste patronen met beide in het leven van deze entiteit naar buiten brengt. En de ouderlijke situatie wordt altijd op een zodanige manier gekozen dat deze perfect past bij de onopgeloste problemen met dezelfde en ook met de andere sekse. Hierin is een diepe wijsheid gelegen. Alleen naarmate de entiteit groeit en deze problemen aanpakt, kan hij zichzelf ervan bevrijden; immers jullie kennen allemaal de levenswaarheid dat

je een probleem pas kunt zien wanneer je de gelegenheid krijgt om het zichtbaar te laten worden. Als zo'n gelegenheid er niet zou zijn, zou het onopgeloste probleem binnen in jezelf wortel schieten en zou dat je op de verkeerde manier kwetsbaar maken; het zou je ongezuiverd laten, zodat je afhankelijk van ideale omstandigheden zou zijn en dat kan nooit echte zuivering zijn. Zuivering betekent dat je om kunt gaan met onzuivere, niet-ideale en pijnlijke omstandigheden en niet door hen van de wijs raakt. De ouderlijke situatie houdt dat juist in; zij wijst je op een heel heldere, overdreven manier op de man en de vrouw in je leven."

VRAAG: Ik verzet me tegen het idee dat ik voor alles verantwoordelijk ben. Ik wil deze verantwoordelijkheid niet. (10)

"Beste vriend, er ontbreekt op een dieper bewustzijnsniveau een heel belangrijke schakel in jouw begrip van deze kwestie; je stelt eigen verantwoordelijkheid gelijk met liefdeloosheid en alleen zijn. Juist vanwege deze misvatting kom je in opstand. Misschien kun je hier eens over nadenken, en zien dat het niet waar is. In feite is het omgekeerde waar. Pas als je werkelijk zelf verantwoordelijk bent, zul je in staat zijn om lief te hebben en geliefd te worden; het een gaat niet zonder het ander. Gelijk hiermee is er nog een ander aspect dat direct verband met deze misvatting houdt. Dit is een misvatting over het nemen van verantwoordelijkheid, werken, actief zijn, voor jezelf zorgen, volwassen zijn en het omgaan met de werkelijkheid zoals je er mee om moet gaan. Bij jou heerst de misvatting dat dit allemaal verschrikkelijk onplezierig en onaangenaam is. En in die misvatting ligt een eis besloten: 'ik moet geen haat voelen; ik moet geen enkele soort nare uitwerkingen hebben'. Dan ontstaat de destructieve situatie waarin je opzettelijk oneindig veel slechtere omstandigheden zult scheppen teneinde het ongemak van bepaalde aspecten van jouw werkelijkheid te vermijden, en die zouden nooit bij benadering zo ongemakkelijk zijn als de toestand waar je jezelf nu in plaatst, zowel fysiek, mentaal als emotioneel. En ik denk dat waar je jezelf echt mee moet confronteren, heel specifieke aspecten zijn die je niet wenst aan te pakken: pijn, teleurstelling, je eigen begrenzingen, rondtasten, fouten maken en opnieuw moeten beginnen en alles wat nodig is om een productief en creatief leven te scheppen waarin je volledig zelf verantwoordelijk bent. Nogmaals, deze kleine aspecten zijn veel belangrijker dan de basisregels die ik je geef. Het is misschien makkelijker voor je om toe te geven dat je geen erge pijn wilt ervaren dan toe te geven dat je van

die kleine frustraties, kleine mislukkingen hebt, dat je fouten maakt en onder de gevolgen daarvan lijdt, en moeite hebt met verantwoordelijk zijn in je dagelijkse leventje, je ergens op richten, het bij elkaar houden van jezelf, je concentreren en het plannen maken voor je leven. Door dat alles niet aan te gaan, wordt het leven op een tragische manier onaanvaardbaar voor je. Zolang je je fundamenteel verzet tegen wat het leven is, zul je het veel erger maken en zul je jezelf in een geheel onnodige, pijnlijke positie manoeuvreren."

VRAAG: Ik merk dat ik nogal in de war ben en dat ik vasthoud aan een verkeerd beeld dat ik wel als zodanig herken, namelijk dat het vernederend is om de ontvangende partij te zijn. En dit lijkt tot het tegenovergestelde te voeren dat ik me altijd gedwongen voel om de gevende partij zijn. Ik vraag me af of u me hierbij kunt helpen. (11)

"Om dit beeld te doorbreken moet je je van de gemeenschappelijke factor in beide situaties bewust worden. Je ziet de persoon aan wie gegeven wordt steeds als de mindere. En dat is precies de reden waarom je niet in staat bent om te ontvangen. Je neemt zonder meer aan dat iemand die jou iets geeft ook wel een beetje op je neer zal kijken. Als je ziet dat geven twee kanten heeft, als je beide kanten van de medaille ziet, dan kun je de verbinding die je nu legt, loslaten. Als je geeft zonder enige neerbuigendheid of minachting en echt vanuit je hart, zodat je gebaar helemaal vrij is van dat soort gevoelens, dan kun je ook ontvangen.

Ga eens goed na in hoeverre jouw geven een manier is om je méér te voelen dan de ander. Als je bidt en met jezelf afspreekt dat je het zo niet meer wilt, maar vrijelijk met alle respect voor degene aan wie je geeft, wilt geven, dan zul je ook geen enkele vernedering meer voelen als je zelf ontvangt. Dit is echt de sleutel voor jou. Je bent niet de meerdere als je geeft en niet de mindere als je ontvangt. Mediteer op een heel diepe laag van je wezen over dit gegeven: dat het hele universum uit deze voortdurende afwisseling van geven en ontvangen bestaat en dat er niets hoger of lager, meer of minder is aan één van deze beide universele uitdrukkingsvormen. Mediteer erover en bouw je eigen gedachtepatronen op, in overeenstemming met de waarheid. Het is bij jou ook een kwestie van trots, heel sterke trots, die maakt dat je de touwtjes in handen wilt houden en de meerdere wilt blijven door te geven. Als je deze trots in de gaten krijgt en gaat beseffen dat het beter

voor je is om die op te geven, zul je tot het besluit komen om van die hoge troon af te komen waar je nu nog op wilt zitten."

VRAAG: Ik zou graag willen dat u mij helderheid over een misvatting verschaft; ik heb de misvatting dat wanneer ik probeer te bidden of om hulp te vragen, er iets moet gebeuren om mij het bewijs te leveren dat ik inderdaad word gehoord of dat ik inderdaad word geholpen. (12)

"Dit is een heel, heel belangrijk deel van het hele proces van mediteren en het activeren van het kosmische zelf: die ruimte, die tussentijdse periode tussen oorzaak en gevolg. Oorzaak – het activeren zelf, de meditatie, het zeggen van de woorden – en het gevolg dat dat heeft. Hetzelfde proces vindt plaats wanneer je een zaadje in de grond plant. Ik heb deze analogie vele malen gebruikt en ik geloof nog steeds dat het een heel goede is. Je plant het zaadje in de grond. Als je als tuinman het vertrouwen mist dat dit zaadje tenslotte vrucht zal dragen, en voortdurend de aarde omspit om te kijken of er iets groeit – en dat is analoog aan jouw twijfel en jouw behoefte om een ogenblikkelijk antwoord te krijgen – kun je nooit de werkelijkheid van het scheppende proces ervaren, van het planten van het zaadje, van het verzorgen en van het wachten op het vrucht dragen. En die periode wordt doorgaans en gewoonlijk *geloof* genoemd. Die tussentijd is een noodzaak. Zonder die tussentijd kun je niet scheppen; je kunt geen zaden in de stoffelijke aarde planten en je kunt ook geen zaden in de geestelijke grond planten, wat je doet door het zaad te planten en het woord uit te spreken, door om leiding te vragen, door op een beknopte manier te denken, door voor je te zien waar je naar toe wilt, op welke speciale manier je hulp en leiding wilt hebben. Dat is het planten en verzorgen. Dan moet het wachten komen. Dit kun je doen door je twijfels onder ogen te zien, door je te realiseren dat deze twijfels het ongeduld van het kind zijn dat niet wil wachten totdat de bloem boven de aarde uitkomt, totdat de knop opengaat. Als je over deze analogie nadenkt zul je het proces van meditatie en de schepping, die jouw leven is, misschien beter begrijpen. Je moet je leven voortdurend scheppen, maar je doet dit meestentijds onbewust met bepaalde gedachten die je bij voortduring koestert. Als je negatieve gedachten in je geest maar door en door gaan, planten zij het zaad van onkruid. En dan, wanneer het onkruid de grond uitspuit, zeg als giftige klimop, vraag je waarom overkomt míj dit? Je vergeet dan helemaal dat bepaalde gedachten die je gekoesterd hebt deze toestand hebben geschapen. Je vergeet het

omdat oorzaak en gevolg in jouw denken niet nauw aan elkaar gekoppeld zijn. Het aangaan van dit proces - het zien hoe je gedachten scheppen - is echt een heel opwindende onderneming; want elke gebeurtenis in je leven, goed of slecht of neutraal, is het gevolg van gedachten die je herbergde en die je in de vruchtbare bodem van je levenssubstantie, die oneindig tot je beschikking staat, hebt geplant.

Ik zeg jullie, ga verder op je pad zoals jullie nu doen; en steeds meer gevoelens zullen toegankelijk worden, zodat jullie kunnen leren om daarmee om te gaan. Open jezelf voor de positieve verwachting wanneer je het zaad plant en wacht tot het gaat groeien. We zullen deze sessie eindigen met een *speciale meditatie.* Deze meditatie zal een hulp zijn bij vele problemen, wat ze ook mogen zijn en waar jullie ook mogen zijn.

Laten we nu allemaal stil zijn, ik zal de woorden uitspreken, en probeer van binnen met deze woorden mee te gaan:

> Wees stil en weet dat ik God ben, de hoogste macht. Luister naar deze kracht in jezelf, naar deze aanwezigheid, naar deze intelligentie. Ik ben God. Iedereen is God. God is overal, in alles wat leeft en beweegt, wat voelt en is. God in mij heeft het vermogen om het afgescheiden kleine ego te laten weten dat er een hoogste macht is en dat het de bedoeling is daar deel van uit te gaan maken. Ik heb in potentie het vermogen om al mijn gevoelens te ervaren. Ik besef dat op het moment dat ik het 'weet' deze mogelijkheid werkelijkheid kan worden. En ik kies ervoor om nu te beseffen dat ik levend kan zijn. Ik heb de kracht om zwak en kwetsbaar te zijn. Mijn verdoofd zijn, mijn onzekerheid, de toestand waarin ik voel en de toestand waarin ik niet voel, kan ik nu accepteren. Ik kan er nu naar luisteren en wachten op wat er zich ontwikkelt. Ik kan stil zijn en voelen wat er in mij leeft. Ik kan stil zijn en horen wat mijn hogere intelligentie, mijn goddelijke intelligentie mij te zeggen heeft. Ik kan hier contact mee maken. Ik zal de prijs betalen door het beste, wat ik heb en ben, aan het leven te geven. Ik wil oprecht zijn in mijn wens om het beste te geven, want dan ben ik in staat om zonder schuldgevoel of angst het beste te ontvangen. Ik ben niet bang om het beste van mezelf in het leven te investeren.

En nu, vrienden, ga ik mij terugtrekken en jullie verlaten. Blijf in de energie die opgewekt is en denk aan deze sleutel: Hoe meer je van

jezelf wilt geven, van al je eerlijkheid, schoonheid en goede wil, van al je intrinsieke vermogens – niet voor het uiterlijke vertoon, niet om goedkeuring te krijgen, zelfs als niemand ervan op de hoogte is, alleen maar tussen jou en je Schepper – des te meer veiligheid, kracht, vrijheid zul je krijgen en de toestand bereiken, waarin geen sprake is van schuld, maar van ontvankelijk zijn voor het beste dat het leven zo rijk en overvloedig te bieden heeft. En, omgekeerd, als je hebberig en angstig en cynisch en wantrouwig en vasthoudend en eisend en niet gevend wilt zijn, moet je in angst en schuld leven met een gevoel van het niet te verdienen. En hoe je ook worstelt en je uitweg vindt, dit is de sleutel, de nooit veranderende, eeuwige sleutel.
De liefde omhult ieder van jullie en geeft jullie allen kracht, zeer beminde vrienden. Wees in vrede."

(Deze lezing "Selection of Q's & A's from Past Sessions' werd in 1977 uitgegeven als 'Special Edition in place of No. 8' aan de leden van de toenmalige Training Group. No. 8 slaat op lezing 8 die wel in het Duits beschikbaar was maar kennelijk nog niet in het Engels. Het nummer 243A is door de redactie aan deze lezing gegeven om hem in de serie lezingen een – in de tijd gezien juiste - plaats te geven, zodat hij toegankelijk is voor het lezerspubliek. De 'Pathwork Foundation' heeft deze lezing het nummer QA 243 gegeven)
Noot redactie

Deze lezing met Vragen en Antwoorden werd gegeven via Eva Pierrakos in 1977
Oorspronkelijk uitgegeven door Center for the Living Force Phoenicia (N. Y.)
onder de titel: 'Questions & Answers about the Centre: Nature, Expansion, the Children'.
Vertaling van een aantal vragen - aanvankelijk alleen opgenomen in verschillende V-lezingen - door Anke van der Meer, Ernst Winkler en Wim Scholtens in 1994, 1995; aanvulling door Paul Avis in 2007.
© Stichting Gemeenschap het Pad. Uitgave 2009